

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΟΥΣΚΙΝ

MIA TPOMEPH MONOMAXIA...

Είχαμε στρατοπεδεύσας στὸ χωρὶς Χ. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ στρατιώτη εἶνα γνωστὴ. Τὸ πρᾶτον θεωρίᾳ καὶ γνωμάσια, τὸ μετρητό φαῖ, τὸ βραδὸν πόντα καὶ χρησταίγιον. Μονάχῳ μὲν ἐνανθρώπουσα μέρος. Ήταν τριανταπεντήματα, μὲν τὸν θνωνότατα μέρος. Η πείσοντο, ὡς ηὐηνηλίαν κατεσύμφα τοι, τὸ ἀπόκτοντο τὸν χρονιστήρα τοῦ καὶ ἡ κακὴ τοῦ γλώσσας ἔξασκουσαν δυνατή ἐπιφορὰ στὸ γεννικῷ μιαλῷ μας.

Μυστήριο σκέπασε τή ζωή του. «Εμοίς για Ρώσος, μά είχε δόνημα Ενετικό. Είχε υπηρετήσει μάλλον στον οικανό τον Ούδσσο, μά δέν ήξερε κανείς τούς λόγους της παραγγελθεών του. Καλούσε σέ γεννατά δύος τους άξιωματικούς του συντάγματες και ή σαμπάνιας έτρεξε ποτάμι, μά κανείς δεν ήξερε ποιοί ήταν ή περιουσιακοί του και τά ειδοπήματα του. Η δύναμησιερή άπαχθηλη την ήταν η σκοποβολή μέ πιστόλι. Οι ποιχοί του δοματίου του ήσαν τρυπημένοι κοντά κοντά σύν κερθθέρες: Οι άξιωματικοί του συντάγματος μιλούσαν συγχρηματεύοντας γάλ μονομαχίες, μά δύ Σύλλογος—αυτόν ήταν τόνομά του—δέν λέβανταν ποτέ μέρος σ' ονέρεις της συζήτησής του. Και μοιζήσας μ πώς τη συνειδητού του έβρασινε καπού πολλά σχετική ανάμηνση, φραγκή κ' αίματηρη...»

πολιτείαν καὶ οὐδεμίαν απορεῖσθαι, φύγει τὸν πόλεμον τοῦτον.

Ἐναὶ μεσημέρῳ γεννητάρισσα στοῦ Συλβίου· Μετὰ τὸ γεγμα τοῦ προτεινάντα να κανή μαρτυρικό καὶ να πάσχωνται χροιτά. Τοῦ ποικιλῆς δρόμου. Μεταξὺ μὲν ἡπατῶν καὶ κάποιος ἀέιματικός ποὺ εἶχε τελευταῖα ματασθῆτη στὸ σύνταγμα μας. Ὁ ἀέιματικὸς αὐτὸς, ποι-ζόντας, ἐβίσθη χρωὶς νά τὸ καταλύθη μερικοὺς λογαριασμούς, πού-ση σημειώθη με κυριόλια στὸ τραπέζη ὁ Σύλβιος. Ὁ Σύλβιος τοὺς ἔναργχαργα χρωὶς νά διουστρεθῆται, μά ὃ νέος ἀέιματικός τον προερχήσθηται καὶ τοῦ ζῆταις ἐγγηγότες. Ὡ Σύλβιος δὲν τείδεν προσοῦχτι καὶ ἔσακολονθέσσα νά γράφῃ. Ὁ ἀέιματικὸς τότε ξα-νημένος ἀπὸ τὸ κρασί, πειραγμένος ἀπὸ τὰ γέλια τῶν συ-νδέλλων ἑδεόρθως τὸ ἐπιστὸ του τρόμου προσβεβλημένο καὶ ἀρράβοντας τὸ χάλμανο μπροστάτη ἀπὸ τὸ τραπέζη, τὸν τίναξε κατὰ τοῦ Συλβίου, δι' οποίος μόλις ἐφένεγε τὸ κτύ η-μα.

Ἐμεῖς τὰ χάσαμε. Ο Σύλβιος μανιασμένος ἀπὸ τὸ θυμό του καὶ μὲ μάτια ποὺ πτοῦσαν σπίθες εἶπε :

— Κύριε, λάβετε τὴν καλωσούνη νὰ φύγετε, και δοξάστε τὸ Θεό γιατί αὐτὸ συγέβη στὸ σπίτι μου...

Τόν έιχαμε καρπού μαριβολία γιά τις συνέπειες του δέντρουσδιου αύτού και άπο τηή πρώτη στιγμή θεωρούσαμε τον νέο δέικτηματικό ποστομένοντο. Την μάλλη μέρα πήγαμε στην Σαλβίτον. Τόν βρήκαμε λίγη σκοπεύτη ήναν άσσο καρφωμένον στην πορταρά. Έργανε τις σφρίσεις τη μάτανό στην μάλλη. Μάλλον δέχτηκε δόπια πάντα, χωρίς να άναψερέ πίποτα κατά μέτρο το δέντροσδιο. Τέλος δέ οιτε έκλισες κάτια τὸν δέικτηματικό σε μορογκάλια, δόπις περιμέναμε. Αύτο διπλακά τὸν δέντρωντος στην συνείδησή μας. Δια μπορούσαμε νέοι, δόπις ήμαστε τότε, νά συχνάρεσσομε τη δειλιά του. Οι μάλλον θυμού σιγά - σιγά τὸ δέξασαν και μόνο ένώ δέξακολουθούσαν σάν ποι φωνάζοντας πού ήμουν, νά μήν τοῦ τὸ συγχωρώ. «Ημουν ψυχος δέ πάνενται του και» αύτο τὸν επάληγσην κατά καρδα.

— Κύριοι, είναι άναγκη να φύγω απόψε. Έχω την έλπιδα πώς
δε ως θ' άρνηθητε να γεματήσουμε μαζίν. Περιμένω και σας, έξακο-
λούησης, γιρίζοντας την πρόσθια.

Τόν ωραίων ήδη ήμεστοι δύο στον Σύλβιον. Εγώ μαζεύεις και ἔτομάσσεις γά τοι εἰδή δύο του τὰ πάραγματα. "Ητον καρδούμανος καὶ ἡ εὐθυμία του ἀπλώθηκα καὶ σὲ μάς. Τὰ ποτῆρα ὀδειάζων τὸν εἶναι κοντά στὸ ἄλλο. "Ισαν περισσότερα πειθὴ δύο, διανοκθοῦταί είναι απὸ τὸ τραπέζυ. 'Ο Σύλβιος ἀποχοιτερῶντας τοὺς ἀλλούς μ' ἐσταμάτησε.

¹ Επίσημη έκδοση της Ελληνικής Βιβλιοθήκης, τόμος 522.

Ἐκσηθόμενος ἀπέντας στὸν ἄλλο καὶ κανίναρε, χροι
νά μαλούνει. Οὐ Σάλλιος-εἰς κατούσφιασι. Ἡ λχωρίδη ὑψη του, τά
μάτια του ποὺ σπίνθιζαν καὶ ὁ πυκνὸς, που ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ
στόμα του πέθινον κάτι τὸ στανικόν. Ὑστερα ἀπὸ κάμποορ
σιωπὴ δὲ Σύλλιος ἀρχίσει πρώτος.

— "Ιπος να μην ίδωθωντας πειά, είπε, και πρώις χωρίσουμε διάδοσσα να μείνετε με τη γυναική που σχηματίστας για μένον, έπειτα δή δύο ένακτές σε μονομαχία ξεκίνουν τόν μεθυσμόντος και τρελλόδη διεύπατοικό. Αν μπορούσαν να τόν τιμωρηθούν χωρίς να έχουν σένινδον τη ζωή μου, δεν θα τον συγχρόνουσα. Μά μεν χρειασταί να ήσω μόνη, γιατί πρό έξη έτην δεχτήκαν ένα μπάστο και ο έχοντος μου ήτη άδικα.

— Δέν ἐμονομαχήσατε; οὐάτησα φουντωμένος ἀπὸ περιέργεια.
— Ἐμονομάχησα καὶ νῦν ἡ ἀπόδειξη. Καὶ ὁ Σύλβιος ἔβγαλε μέ-

σα ἀπό μιά χάριτινη θήκη ἔνα πιλήκιο καὶ τὸ φέρεος. Ἡταν τρυπημένο ἐν δάχτυλο ἀπάνου ἀπό τὸ μέτωπο.

μα τῶν Οὐσάρων. Ἐσυνήθισα γὰρ πρωτεύων σὲ δῆλα. Στιγμὴν ἐποκήν

Journal of Health Politics, Policy and Law, Vol. 35, No. 4, December 2010
DOI 10.1215/03616878-35-4 © 2010 by The University of Chicago

μας ο παλληκαρισμός και τὸ μεθύσιον ἡτον τῆς μόδας. Κάθε μέρα
διὰ εἴσοδου κι' ἀπὸ μά - δύο μενομάρχες. Οἱ ἀνέμοις αὐτοῦ σύνδεσμοις
δίδουσι, θά λημώνουσι σύγχρονα μάρτυρας. Οἱ συνάδελφοι μου μὲν λάτετεν-
αν κι' ἄγαλκα καρδιώνα γιὰ τὴ δοξά μου. Τέλος διωρθίστε μέιωμα-
τικός στὸ σύνταγμα μας κάποιος νέος φύλαρχος, πλούσιος κι' ἀπό
μεγάλη οἰκογένεια. Τὰ πρωτεία μου κλωνίζονται. 'Η προκοπή του
στὸ σύνταγμα και ἡ επιτυχία του στὶς γυναικεῖς η' ἔκαναν νά
σκάψαν ἀπὸ τὸ κακό μου. Εἴκενος ἀντιδέσμως γοητεύμανός ἀπὸ τὸ
δέδυτο μου ζητούσαν νό πάτρη μαζὶ μου φύλια, μά τὸν δέκτηκα ποὺ
λύ ψυχαγά. Ζητούσαν ἀφορά με τασκωμόν. Τέλος σὲ κάποιο χορῷ ποὺ
ἔδωκε ένας Πολωνέζος μεγαλοπετητας, βλέποντας διτὶ οὐλές η κυ-
ρίες, ἀδόμα και' οικοδέποτον ποὺ είχα σχέσεις μαζὶ της, τόν
περιτούγιζοντας και' τὸν περιποιούνταν, δὲν κρατήθημα. 'Εποικυα
και' τοῦ μονημοβούσα στ' αὔτη κάποια χριστιανογά. Εἴκενος μ' ἐμ-
πάτσαις! Τραβήξαμε τὰ σπαθιά και' φρήνησαν ὃ ἔνας καταπάνου
στὸν ἄλλο. 'Η κυρίες ἀπειλήθησαν, μα πηκάνησαν μᾶλλον στὴ μέση
και' μᾶς χώρισαν, για νό χειτωρίθιας τὴν ἀλλήλη μέρος. Τέλος τὸ χα-
ρογήγι περίμεναν στὴν ὥραμένη δέσποι. Τέλος ἡ ἑφάντη κ' ἔκεινος.
Ἐρχοντας πεδός, είχε τὸ παλικό του γεμάτο κεράσια κ' ἐπάρω.
Οι μάρτυρες μάλετσαν δώδεκα βίηματα και' μᾶς ἔβαλαν τὸν ἔνα ἀν-
τίκου στὸν ἄλλον. 'Έγω δέρπε νά πυροβολήσω πρώτος, μά λημώνι
ταραγμένος, τὸ σχέρι μον' ἔτρεψε και' τὸν παραχώρωνα τὴν πρώτη
βολή. 'Εκείνος τὸ σχέρι μετέψεψε και' τρύπησε τὸ πατηλό μου. 'Ηταν ἡ
σειρά μου. 'Η ζωὴ του ἡταν στὰ χέρια /μου και' τὸν κότετζα,
προσπαθήντας νά πάισα στὸ πρόσωπο του και' τὸ παρασκυρότερο
σημᾶδι ταραχῆς. 'Εκείνος ομως ἀκειλούσθιον συν διαλεγμένη ἀτάρα-
χος τα πιο δύρια κεράσια ἀπὸ τὸ παλικό του, νά τα τρώη καν
νά φτωνη τὰ κουκούκια κατὰ μένα. 'Η μάτεβαλ του μ' ἔκαμψ νά
λυσσάσω : <Τί θά κερδίσω, σκέψθηκα, νά του πάρω
τὴ ζωὴ, ἀφού ὁ δίοις γέρων φροντίζει γιὰ δαυτή ;>
Κι' ἀφήκα τὸ πιστόλι μου.

— Μου φαίνεται ότι δὲν σκέφτεστε τὸ θάνατο,
τοῦ εἰπα. Τώρα προγευματίζετε καὶ δὲ θέλω νὰ σᾶς
ένοχλήσω.

— Δέ μ' ἐνοχλῆτε καθόλου, λάβετε σᾶς παρα-
καλῶ τὴν καλωσόντην νά γιτεῖς. Άλλα πάλι δύσις σᾶς
ἀρέσου. Μοῦ χρωστάτε μα βολή και είμαι πάντα πρό-
θυμος στις διαταγές σας.

Είτε στούς μάρτυρες μου δεν είχα σκοπό νά
οξειώσω την ήμέρα εκείνη κ' έτοι μη μονομάχα δέν έγινε,
'Επήγησε την διποτράτευσή μου και ήρθα σ' αύτό
το χωριό, μα πάντα σκεπτόμουν την έκδικηση. Σήμερα
μερις πήρα αύτό το γράμμα μάπο κάποιο φίλο μου
που μού γράφει πώς το πρόσωπο αύτό παντρεύεται
με μια ωραίατα και πλούσια κόρη. Θέλω λοιπού
νά ιδω και τώρα πρό του γάμου του δώλαχτή τό¹
θάνατο με την ίδια απάθεια, σαν τότε που έτρεψε
κεράσια. Γιατί να μή ληστούνται δύο ή μονομάχια
μας έμειναν στη μέση. Είναι ηνηποτερώμενος γά σανδρή²
νά τιν όξεια. Κι' αυτή τη φορά άλλιζε νά τὸν δῶ
νά τά ξάνη...''

**Μετά κάμποσα χρόνια ζοῦσα, ἀποτραβηγμένος ἀ-
πὸ τῶν χρόνων πὲ κάποιον υποκό τῆς ἔπαιροντας Ν. Πολὺ μονότονος**

πο τον κύριο σε καποιο λόγο της θεωρείται η Ν. Ήπιο ποντούστης περιφέρουνται ή μέρες μου και ή μοναδική μου συνεργάτης ήταν ο δημογέροντας του χωριού και δύο - τρεις χωριάτες. Τέσσερα βέρτους μακριά ήσαν τα χτήματα της κόμμασσας Β. Στα δύο εις έμενε μονάχα ο έπιστατής. Την διάνευτη ανοιξη Φ· πό την έποκη της αύτως ξορίας μου, μάθησα πώς η κόμμασσα ζητούνταν με τον άντρα της για νά περάσουν τό καλοκαίρι στα χτήματα τους. Και θένα πραγματικά κατά τις άρχες τού Ιουλίου. Η πρώτη μου σκέψη ήταν νά τους κάρω μια δύσκολη, άφοιν ήμουν στο πλο κοντινός γείτονας Μ· ξέραιας δια και ο πόθος νά γνωρίσσει την ώραια γειτόνισσα. Ο ιπποτής με ωδήγησε στό σπουδαστήριο του κόμματος και πήγε με άναγγελη. Ενώπιον υποδιαστήριο με πλούσια βιβλιοθήκη και έπιπλα πού άστραφαν και μ' έκαναν νά τά χάσω. 'Ασυνήθιστος σε τετούα λαμπρότητας περίμενα τον κόμματος με χειροκόπιδα, διπώ περιμένεις ή απαρχήστης θεούθηρας της ξέδοδο του ύπουνογχο. Τέλος άνοιξε ή πόρτα και μητῆρα ένας δάντρας ώραίσις δις τριάντα δύο χρονών. 'Ο κόμμας με πλησίασε με ειλικρινές δύνης και του άνθισε τουστηθήκα. Αγχίστημε την κουβέντα και σιγά - σιγά πήγα θάρρος. Σέ λιγο μπήκε και ή κόμμασσα. Ήταν πραγματικά καλλονή. 'Ο κόμμας μ' έπαρουντας. 'Αρχικάν νά μοι φέρνουνται και οι δύο τους σάν παλιοι φύλοι. 'Έγινούν μιλούσα κυττάζοντας τις εικόνες. Μιά α' απέριας μού έκανε έντυποντα δχι τόσο για την τέχνη της. Διό γιατί είχε δύο σφράζες τη μά μπηγμένη άπαντον στην άλλη.

— Νά μια πετυχημένη βολή, είπα δείχνοντας τό σημάδι της είκονος.

— Ναι, είπε ο κόμμας, πολὺ πετυχημένη. 'Εσσις σκοπεύετε

— Ἐξαίρεστα, ἀπάγνησθε. Χτυπῶ τραπουλόχαρτο ἀπὸ τριάντα

— Κάποτε, είπε ο κόμης, θὰ δοκιμάσουμε, αν κ' έχω τέσσερα

—
—
—

